

POSTANOWIENIE

2 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 2 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku M.S.
z udziałem G.T., E.K., R.K., J.W., A.O., M.K., K.M., B.S., J.P., E.R., Skarbu
Państwa - Starosty Powiatu Wołomińskiego
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej M.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 17 listopada 2021 r., IV Ca 1814/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i stwierdza, że uczestnicy ponoszą koszty postępowania
kasacyjnego związane ze swym udziałem w tym postępowaniu
zgodnie z art. 520 §1 kpc.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał zarzutów apelacji dotyczących pominięcia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych oraz dokonał sprzecznych ze sobą ustaleń faktycznych („w jednym miejscu Sąd wskazał, że przedmiotowa działka została przeznaczona na przejście tylko do posesji rodziny K. pod adresem ul. [...], a w innym miejscu Sąd napisał, że ścieżka ta była powszechnie dostępna dla osób trzecich i prowadziła do innych jeszcze, dalej idących nieruchomości”), a także naruszył prawo materialne, tj. art. 336 k.c., art. 337 k.c., 339 k.c. i art. 340 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca koncentruje argumentację na ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i zwalcza te ustalenia, podczas gdy z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że zarzuty skargi kasacyjnej nie mogą dotyczyć ustaleń faktycznych i oceny dowodów, która do nich doprowadziła. W związku z tym ograniczeniem pozostaje też założenie, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej jest

związany podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia i w odniesieniu do niej dokonuje wykładni przepisów objętych podstawami skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wbrew stanowisku skarżącej, ustalenie, że K.W. weszła w samoistne posiadanie nieruchomości stanowiącej działkę nr [...] na podstawie nieformalnej umowy sprzedaży z 17 maja 1965 r., nie musiało prowadzić do uwzględnienia wniosku. Wnioskodawczyni nie mogła wspierać żądania stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości stanowiącej działkę nr [...] przez jej poprzedniczkę z odwołaniem się do domniemania ciągłości posiadania i samoistności posiadania po terminie, w którym – jak wynika z ustaleń Sądów *meriti* – K.W. utraciła posiadanie tej nieruchomości. Domniemania te nie sprzeciwiają się możliwości utracenia posiadania i oczywiście nie sprzeciwiają się także możliwości ustalenia, że do takiej utraty posiadania doszło. Z ustaleń dokonanych w sprawie wynika, że K.W. już 4 listopada 1971 r. nie była posiadaczką nieruchomości, której dotyczy wniosek, co znalazło odzwierciedlenie w wyniku postępowania uwłaszczeniowego, które prowadzone było z jej udziałem.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

[ms]